

При завоя на една алея дѣдо Генко срѣщна двѣ млади жени, придружени отъ войникъ, който водѣше за ръка едно 6—7 годишно момченце въ офицерска униформа и съ малка тенекиена сабя. — Тѣ се вгледаха въ стареца, засмѣха се, поприказаха си нѣщо и доближиха до него.

Дѣхъ отъ парфюмъ го обгради.

— Добъръ день, дѣдо Генко! проговори кокетно едната, по-възрастната — напудрена, съ ганти, съ вуалъ, съ черна хубава рокля и съ скъпа омбрела.

Да чуе дѣдо Генко тукъ името си! — това бѣ странно за него.

— Далъ Богъ добро, булка!... Ами че... смѣнка той и се взрѣ въ нея. Искамъ да те позная, ама не мога!... Гачели си отъ наше Бойково...

— Тѣй, тѣй!...

— Ами че коя си? Кажи да видя! Ехъ, дѣдовата, устарѣхъ, та очитѣ яко не виждатъ.

— Познай ме, де!... изговори сѣщата и пакъ се закърши кокетно, спогледа другарката си и се високо изсмѣ.

Дѣдо Генко я гледà и се чуди доста врѣме, па каза:

— Не мога, не мога!... Право ти казвамъ!

— Азъ съмъ Госпожа Петканова! Дъщеря съмъ на дѣда Недя... Позна ли ме сега?

— Мигаръ ти си Лалка на Недя Козарѣтъ!... Какъ да те не зная?!... Съ баща ти се често конуцисваме — прѣди врѣме ми пасе десетина-петнадесетъ козици. Мари Лалке, азъ те зная дѣте, айтакованкана хе! — Кога такава нарасти и разхубавя?!... Пакъ и каква хубава прѣмѣна имашъ!... Ами какъ тѣй въ София?...

— Ей-тѣй! Привличалъ ме касметѣтъ, рахатлжкѣтъ. Тукъ съмъ женена, има бая врѣме! — отговори надутò жената, поласкана отъ думитѣ на стареца. Мжжъ ми е въ войската...

И тя извади изъ джеба си едно хубаво портмоне и издума повелително: